

הודו לו שנאמרה מפי רבים, אלמא לית הילכתא כוותיה [מוכח שאין הלכה כמותו] בענין זה, ולכן לא הודו חכמים לרבי חייא כשאמרה כהלכה בשם רבים⁽⁴⁾.

נפק רבי חייא דרשה משמיה דרבי [הוציא רבי חייא ברייתא זו בשם רבי] וקלסוה שיפה אמר, שוודאי דבר זה הוא דעת יחיד, אמרה משמיה דרבים — ולא קלסוה, ולא

הדרן עלך מי שאחזו

מבקשים גשמים עד ט"ו יום לאחר החג, כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת, ומכיון שזה הזמן שהלכו לביתם אחרי הרגל, היה דומה להם כאילו עדיין עסוקים בעניני הרגל.

ב. הריטב"א והר"ן בשם הרמ"ה והרי"ף בתשובה כתבו, שהזמן הוא מחצית הזמן שבין רגל לרגל, וכמו לאחר שבת שהזמן הוא חצי שבוע, הוא הדין כאן הזמן הוא חצי מהזמן שבין רגל לרגל. וכן פסק השו"ע [סוף סימן מג], אבל הטור [אהע"ז קמד] פסק כמו הר"ח.

ג. הר"ן והריטב"א בשם יש מפרשים פירשו, שלאחר הרגל הוא ג' ימים, כמו לאחר שבת, שהוא השיעור הקטן שבכולם.

ד. השלטי גיבורים כתב, לאחר הרגל הוא כמו לאחר חודש שנותנים לו שבוע ימים, כמבואר בקונטרס הראיות. והש"ך [שם] כתב, לא ידעתי ראייה לזה.

ה. הרמב"ם [גירושין ט כד] השמיט אופן זה שאמר לאחר הרגל, ומבאר המגיד משנה, לפי שלא נתבאר בגמרא כמה זמן קרוי לאחר הרגל.

אחרי השנה יכולים לכתוב, והטור חולק ומבאר [כמו הר"ן] שיכולים לכתוב מיד בתוך שנה.

4. מבואר בגמרא שלהלכה, "לאחר הרגל" אינו ל' יום. ולא נתבאר להלכה כמה זמן לאחר הרגל, ונחלקו בזה הראשונים:

א. הראשונים [רמב"ן, ר"ן, רא"ש ורשב"א] מביאים את דברי הר"ח שהזמן הוא ט"ו יום. ותמה עליו הרמב"ן מנין לו מנין זה.

ומפרשים הרא"ש והרשב"א, כי כשם שאמרו לגבי שבת שהזמן הוא חצי שבוע, כך אמרו כאן שהזמן הוא חצי חודש. וכתבו שאינו מחוור, כי אינו דומה.

המאירי כתב, כי מקור הר"ח הוא ממה שאמרו בבכורות [נח א] בפרוס הפסח הוא הזמן למעשה בהמה, ופרוס הפסח היינו ט"ו יום, הוא הדין לאחר הרגל, הזמן הוא ט"ו יום.

הש"ך פוסק לדינא כמו הר"ח, שדבריו דברי קבלה מחכמי הש"ס, והטעם שצריך ט"ו יום, מבאר הש"ך על פי הגמרא בתענית [י א] שאין